

Pennyin příběh

Můj muž Mike a ja máme velmi kvalitně oploceny zadní dvorek. Muselo to tak být, protože naše dcera Abigail byla ve čtyřech letech přirozeně zvidavým dítkem a zajímalo ji úplně všechno. Jednoho dne si Mike spokojeně zahraboval na zeleninovém záhonku a Abigail si hrála na pískovišti. Vtom se naše fenka Eclipse rozštěkala, jako by se k nám chtěli vloupat všichni zlořadí světa. Okřikl ji, ale ona nepřestávala. Zničehonic se Mikeovi zjevila u nohy a chytila ho za nohavici. Ještě nikdy po nikom ani nechňapla. Snažila se ho tahnout kolem domu, za stromy, směrem k silnici, která vedla za dvorkem, a v tu chvíli si Mike všiml, že se Abigail vytratila ze svého písečku. Oběhl dům zezadu a zjistil, že se jí podařilo otevřít branku a zrovna se chystá na nebezpečné dobrodružství přes silnici. Od toho dne byla Eclipse Abigailiným strážným andělem. Všude chodily spolu.

Za pár let Eclipse zestarala a ani dobře neviděla, ani neslyšela. Znovu jsme se začali ujišťovat, že jsou branky zavřené, jako když byla dcera malá. Až na to, že tentokrát jsme měli strach o Eclipse.

Jednoho dne jsme všichni tři seděli u kuchyňského stolu u kavy, když Abigail zničehonic upustila svůj šálek. Ťukl o stůl a kava se rozlila. Abigail beze slova vyskočila a uhaněla k zadním dveřím a přes dvorek. Zmateně jsme utíkali za ní. Bez váhání vyběhla zadními vratky a tam jsme ji našli, jak u silnice objímá Eclipse. Doběhla akorát včas, aby po našem starem pejskovi chňapla ve chvíli, kdy málem nevědomky stoupl přímo pod auto. Jako by se historie opakovala a tomu já říkám partnerství! Eclipse už s námi nejspíš dlouho nebude, až však odejde, její spřízněná duše Abigail s ní bude v duchu, jí po boku. O tom nepochybuji. Bude to konec jedné éry, ale na Eclipse nikdy nezapomeneme. To mě rozplakalo. Zvířata a děti často navazují velmi vyjimečně vztahy a jejich komunikace bývá extrémně silná.

Tinin příběh

Můj kocourek Rusty je roztomilý pouliční nalezenec, který byl k zulibání od prvního mňouknutí. Když se objevil první den, nabídla jsem mu nějaké jídlo, protože jsem si myslela, že se zatoulal. Když se ukázal druhý den, zase jsem mu dala najíst. Tak to šlo zhruba týden. Asi tak osmý den začal Rusty přecházet silnici. Zastavil se a otočil se, jako by něco nebo někoho hledal. Zhruba za minutku jsem si všimla, jak z křovi vyskočila další kočka. Tu jsme pojmenovali Crystal. Rusty šel dál po silnici a kontroloval, že ho Crystal následuje. Totež se dělo další dva dny, než jsem si uvědomila, že mi ji vede k domu zaměrně. Tehdy jsem si myslela, že to je jeho kamarádka. A jelikož kočky zbožňuju, pomyslela jsem si, co je jedna navíc? Kdykoli jsem vyzvedávala Rustyho, laskyplně mi bez váhání vlezl do naruče. Crystal naopak utíkala.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že je divoka. Další tři dny Rusty libovolně chodil ke mně domů a Crystal se každý den o kousek víc přibližovala k předním dveřím. Jako by Rusty říkal: „Crystal, to je v pořádku... Tahle pani ti pomůže.“ (Zní to bláznivě, ale v srdci jsem cítila, co se děje.)

Po pěti dnech se Crystal opatrně odvažila do domu. Najedla se, vyspala, najedla a vyspala. Rano, když jsme měli vyrazit k veterináři, se Crystal udělalo zle a zvracela krev. Došlo mi, že je nemocna. Vyšel jí pozitivní test na diabetes a na kočičí leukemii a bylo jasné, že bude v jejím nejlepším zajmu, abychom ji nechali uspat. Rusty byl opravdový hrdina, protože svoji divoke kamarádce pomohl dojit klidu.

Dřív jsem se nikdy nevěnovala dobrovolnické práci, poněvadž sama valčím s depresemi. Rusty mě však přiměl, abych díky péči o Crystal odpoutala pozornost od vlastních problémů. Víím, že mi Crystal přivedl, abych ji pomohla, a tímtež pomohl i mně. Rusty je požehnaním pro spoustu lidí. Je tichý, ale velmi opravdový a mocný. Stal se hrdým dobrovolníkem terapie mazličky, kterou pořádá SPCA (Liga na ochranu zvířat). Navštívili jsme spolu spoustu akcí pro děti, mnoho starších pacientů v domovech s poskytovanou péčí a v poslední době jsme se účastnili různých charitativních procházek. Rusty sice poslední dny zpomalil, přesto se dal rad setkava s lidmi a v davěch mezi lidmi a psy se nebojí.

Rusty ukázal užasnou a soucítanou duší! Když si tenhle příběh přečtete, musíte zkrátka připustit, že kočky a psi mají take duši.

Samanthin příběh

Ochrnula jsem na všechny čtyři končetiny, takže jsem si vážně myslela, že umřu. A pak mi představili Cesara, meho asistenčního psa. Vybral si mě – posadil se totiž ke mně, nikoli vedle někoho z dalších potencialních zajemců. Díky procházkám s mym zlatým pejskem jsem se po dlouhé době zase opalila a vypadám zdravěji. Cesar vesele poklusava vedle elektrického vozíku, a protože tomuhle krásnému psisku nikdo neodola, našli jsme si oba hodně nových přátel. Jednoho dne jsme se odvažili dál než jindy a vozík se zastavil zrovna v místě, kde nebylo žive duše, na neupravené cestě, která byla tak akorát sjízdná pro můj vozík. Zkoušela jsem telefon, jenže jsem nechytla signal. Nevěděla jsem, co si počít. Pořad jsem jen opakovala Cesarovi: „Běž domů!“ Vypadalo to marně, jelikož byl samozřejmě vycvičený k tomu, aby za vozík netahal. Pak k němu nejspíš pronikla zoufalost v mem hlasu, poněvadž se postavil před vozík, otočil se čelem ke mně a začal couvat. Jak zabíral, bořil se tlapkami do země. Tak mě tahl několik stovek metrů, opatrně, aby nezabral příliš a z vozíku mě nevyklopil. Konečně jsem chytla signal a zavolala si pro pomoc.

Mamka s tatškou mi přijeli pomoci, ale nebyl Cesara, byla bych tenkrát v pěkné bryndě. Takhle si získal ještě větší důvěru.

Jak mohl ten pes pochopit, co ma dělat? Byl to snad jeden z těch, kteří se na par minut stavají bohem?

Janine a její příběh

Můj kocourek se jmenuje Hero a je to skutečný hrdina. Mam myalgickou encefalomyelitidu, kvůli níž přicházím o spoustu věcí. Lide tuto nemoc často bagatelizují, protože jsou přesvědčeni, že je čistě psychosomatická. Hero ne. Ten věděl, že skutečně potřebuji pomoc, daval mi ji ochotně a zkoušel všechno, co ho napadlo, aby mi bylo líp.

Dělal pro mě ty nejneuvěřitelnější věci. Nosil mi dárky – a nejen mrtvou kořist, jako většina koček, ale blyštivé věcičky jako pozlatka nebo barevné papírky, přestože kočky pry barvy nevidí úplně jasně. Jednou mi přinesl malinke kulaté zrcátko. Netuším, kde ho našel. Taky si uměl otevřít většinu dveří a našel si cestu na náš balkon, aby se dostal do domu. Musel k tomu využít okapy a parapety. Ale jeho nejlepší trik spočíval v tom, že se naučil zvedat telefon: jakmile se ozvalo zvonění, srazil sluchátko ze stojanu a sehnal někoho, kdo ho zvedne, i kdybychom byli zrovna na zahradě. Byl skutečně užasný.

Hero ukázal vyborne pochopení pro Janininu chorobu, větší, než jakého se dočkala u většiny lidí.

Heidin příběh

Mam maleho bišonka jmenem Bubbles. Je to fenka a ja ji říkám můj malý stín, protože je mým neuváženým společníkem. Povidáme si spolu. Vedu kroužek duchovního a psychického rozvoje a pracuji jako jasnovidka umělkyně a medium, a kdykoli se naskytne příležitost, Bubbles mi rada pomaha. Můj kamarad, shodou okolnosti člen kroužku, měl problem s rukou, na níž se mu vytvořila vyvýšená červená boulička, která nechtěla zmizet. Pravidelně jsme se scházeli a Bubbles si to na každé návštěvě naniřila přímo k němu.

Trvala na tom, že mu bude tu bolavou ruku pořad dokola olizovat. Když už to trvalo nějakou dobu, přišlo nam to divne, ale taky zajímavě. Nakonec jsme se rozhodli, že by to mohlo něco znamenat, takže si kamarad došel s rukou k lékaři a ukazalo se, že ma rakovinu kůže, která se projevuje právě tím vyrůstkem na ruce! Nyni už je vyléčený a dochází na pravidelné kontroly. Jsme přesvědčeni, že Bubbles to věděla, snažila se ho léčit a na nebezpečný problem upozornit. Stale ho ma rada a mazli se s nim, avšak ruku už mu neoblizuje, takže jsme si jisti, že se rakoviny zbavil navždy.

Dnes už víme, že zvířata, obzvláště psi a kočky, lze vycvičit, aby u lidí vycitila určitá onemocnění. Podle mě Heidin příběh dokazuje, že někteří mazlíčci pro to mají vrozeny

talent, jenž nevyžaduje ani vycvik – takové šikuly to přitahuje k paničkům, kteří budou jejich nadání v budoucnu potřebovat.

Consuelo a její příběh

Naše perská kočka Maggie k nám přišla bydlet, když jí bylo dvanáct týdnů. Vždycky byla srdečná a hrava, a přesto se vytratila, kdykoli se v domě objevil někdo nový.

Pět let s námi kvůli svému špatnému zdraví bydlela moje tchyně. Jako kotě k ní Maggie hodně tihla, každou noc s ní spala v posteli, ale jak rostla, rozhodla se, že bude radši spat u mě. I tak travila s tchyní spoustu času, jen se z nějakého důvodu nepřibližovala k její posteli.

Nakonec jsme poznali, že se konec blíží, tak jsme si povolali zdravotní sestru z hospice. Par minut poté, co přijela, vylezla Maggie z ukrytu a vyskočila k tchyni na postel.

Zůstala u ní celou noc, až najednou v šest hodin ráno vyskočila, olizla jí tvař a z pokoje odešla. Tchyně za pět minut zesnula. Mnohokrát jsme Maggie od té doby našli, jak sedí na gauči vedle místa, kde máme rodinné fotografie, a dívá se na společný snímek sebe a tchyně.

Maggie měla s Consuelinou tchyní evidentně velmi speciální vztah, který nejspíš přetrval dokonce i po smrti jedné z nich.